

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

Vt homo iste coactus sit à Deo suam contemplari originem. Capvt XXXII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

feras, si vlla ratione fieri potest, adiuua tu me, qui potes omnia, vt amabilium hominum i-
storum seruus esse merear: nam alioqui plane
indignus sum. D. Facile Deus humilitate superari potest. Quia cum præditum te sciat, non
modo id præstabit tibi vt apud istos commo-
reris, sed etiam tuam contempleris originem.

H. Id planè mihi absurdum videtur. Qui nã-
que vilissimus ego id obtinere queam, quo me
vsque adeo indignum noui?

*Vt homo iste coactus sit à Deo suam contem-
plari originem.*

CAPVT XXXII.

DEVS: At nunc obedias DEO, apertis-
que internis obrutibus, ad conspicien-
dum principium tuum tete accinge. Qui-
bus verbis exterritus homo ex animo, ait ad
Dominum: Obsecro Domine propter temet-
ipsum & omnem bonitatem tuam, tanto me
honore ne oneres, si quidem eo me indignum
atque inidoneum agnosco: si tamen id pe-
tare me fas est, & quatenus tuæ est consen-
taneum voluntati, patiaris me (quæso) di-
uersum orare, quandoquidem id vsque adeo
me dedacet. D. Mitte hos sermones namque
sic fieri necesse est. Scribas oportet quic-
quid verbis exprimi, aut sensibus compræ-
hendi potest.

H. Quid est Domine Deus, vt mihi reuelare
velis, quod charissimis amicis tuis tectum ma-
net & incognitum, eisque manifestare differs,
qui

qui tamen tanto iam tempore seueris & arduis
 festandis exercitijs præcellam hanc coluere ru-
 pem? Per teipsum te obsecro, ne me indignum
 hoc immenso honore afficias, D. Acquiesce pe-
 titioni meæ, sic enim fieri necesse est. Sed tamen
 ante obitum tuum ea de causa multa aspera &
 acerba perpeti habebis. H. Id equidem non ve-
 reor: quando tu Deus meus propter me mis-
 rum tanta perpeffus es. Fac mecum Domine
 Deus, qui sum miserrima & indignissima cre-
 atura tua, quicquid tibi visum erit in tempore
 & æternitate. Posteaquam sese resignauit ho-
 mo, mox illi originis porta patefacta est, ad-
 spexitque principium siue originem, ita vix
 momenti spatium illa visio duraret: qua finita,
 tanto se gaudio & lumine plenum reperit, in
 omni fundo suo, vt totus à se deficiens, nihil
 sciret de tempore. Deinde vbi sibi reddidit
 internum illud gaudium & lumen tam ultra
 omnem modum ingens & ineffabile fuit, vt
 totus corpore contremiscēs cogitaret vbinam
 fuisset, aut quid miri sibi accidisset, vnde cor-
 pus & anima sua tam immēsis abundaret gau-
 dijs, atque aliquamdiu sic secum sedit cogita-
 bundus: sed quo cogitabat attentius, eo minus
 percipiebat, quidnam fuisset. Cogitabat secum,
 se libenter vt erat iustus, scriptis tradere velle
 & eloqui quod viderat, sed nec minimū quip-
 piam eorum quæ in principio conspexerat, aut
 verbis exprimere, aut scriptis mandare potuit.
 Deinde cœpit velle tanquam sub formis & si-
 mulacris compræhensum prodere, sed efficere
 non potuit, siquidem longè excedebat. Post eo
 vsque inde cogitare statuit, donec ratione de-
 sensi.

senfibus id affequeretur, sed ijs longè superius erat. Denique tamdiu & multum inde meditari constituit, donec quandoque id agnosceret. Sed quanto magis medicabatur, eò minus agnoscebat: siquidem cognitionem illius omnè, & quicquid vnquam vel auditu, vel intellectu percepisset, transcendebat. Ait igitur ad Dominum: Admiror satis Domine, quid sibi voluerint verba tua, quibus dixisti, adspicere me debere & scriptis tradere, quicquid describi posset. Enimuerò ne verbum quidem hic proferre noui, neque intellectu meo id attingere, neque vbi fuerim, vel quid audièrim noui: nãque abundantissimis gaudijs plenus sum, neq; video vt ea continere aut excedere queam, vt non magno impetu erumpant.

D. Minimum, quod in Deo sentitur gaudium, omnem huius mundi lætitiã & voluptatem, etiam si tota in vnum confletur, excedit.

Minimum in Deo gaudiũ omnẽ mundi lætitiã excedere.

H. Miror valde, cor meum præ nimia gaudiorum exuperantia non scindi penitus. O si exte sciscitari auderem, nec te respondere pigeret, quidnam viderim, & vbi fuerim: siquidẽ inde nihil neque verbis eloqui, neque scriptis proderè possum. D. Tuam adspexisti originẽ. Neque mireris eam te neque verbis proloqui, neque intellectu assequi posse. Nam si vnus aliquis mortalium omnium, qui vnquam in terris fuerint, sensibus & ratione esset præditus, non posset viribus proprijs vel minimum aliquid illius quod intuitus es, capessere. Itaque illud compræhendere non labores. Siquidem omnem humanam excedit rationem & intel-

ligen-

ligentiam. Cumque id ipse videres, creature
 omnes tibi exciderunt, & Creator ipse tibi spon-
 sa loco obuinit, atque in præclarissimo illo
 fuisti gymnasio, vbi Spiritus sanctus Ludima-
 gister est. Vbi autem ad hoc gymnasium tua
 peruenit anima, vidit id totum vndique lue-
 ris vera luce & discretionem refertis plenum. Quis
 perspecto, ineffabili est repleta gaudio, totaq;
 sitibunda præ exultatione extra sese inter illas
 literas proficiens, in omnem se partem conu-
 lit, donec vero esset repleta lumine, veramque
 obtinisset discretionem. Denique in hoc e-
 dem præstantissimo gymnasio ab ipso summo
 Doctore vel Pædagogo tanta est anime tuæ in-
 fusa amoris exuperantia, vt in ipsum corpus
 redundaret. H. Mox vt originem intuitus sum,
 tam ineffabilem nouam & admirabilem in a-
 nima mea sensi dilectionem, quod libérrime
 pœnas omnes animarum omnium in Purga-
 torio degentium pertulisset, vt à pœnis esset
 absolutæ: vsque adeo illas miserabar. In natu-
 ra quoque mea tantum sensi amorem, licet na-
 tura id abhorreat, vt passio tua ita me crucia-
 ret, mortisq; tuæ tam immensus me obtineret
 amor, vt dirissimam crucem vel afflictionem,
 mortemque omnium, quæ excogitari possint,
 turpissimam sitirem: eiusdemq; ardentissimo
 desiderio etiam anima capiebatur, idq; in ho-
 norem & gloriam mortis tuæ. Naturam quoq;
 meam pro cunctis Mundi peccatoribus, & pro
 mortalium omnium in terris degentium pœ-
 nis & afflictionibus patiendi incessit cupido, si
 sic tibi placuisset. D. Noueris amorem istum &
 excellentissimam gratiam siue donum, in dig-
 nissima

nissima Sanctispiritus schola te adeptum esse.

H. Si me vnum mortaliū omnium cruce omnes pro tui laude & honore perpeti licuisset, summo id mihi fuisset gaudio. D. Certus sis, neminem vnquam tam sublimem in se Dei charitatem experiri, nisi ad hunc pertigerit gradū.

H. Si voluntatis esset tuæ, libenter aternos inferorum cruciatus pro tui honore subirem, vt mortalibus cunctis perspecta forent, quæ me indignum ex immensa misericordia tua videre permisisti. D. O si homines superstitēs propriæ suæ voluntati magno animo valefacerēt, & nouem hæc præcellas viriliter rupes transcendere non dubitarent, Deoque hac in parte morem gererent, eos absque dubio eò eucheret atq; sua ope perduceret, quò te perduxit.

H. Neminem prorsus hominū noui, cui non zquè ac mihi, ex animo id cupiam & velim. Tantis tamq; immensis me redundare gaudijs, stupere non desino. D. Tamen vide, ne nimium præcellenti huic dono præfidas. Namq; vbi visum erit Deo, penitus id retrahet ad sese, atque in tanta te deseret inopia ac ignorantia, ac si nihil vnquam de Deo comperti habueris.

H. Ne indignè feras Domine, quod dicturus sum: Tantus me medullitus tui cepit amor, vt non putem totis potentiæ tuæ viribus quicquā te posse agere, quod moleste sibi laturus. Quicquid enim feceris, id ex ingenti erga te amore non poterit mihi non esse gratissimum; neque possim optare aliud, etiam si optima facultas mihi data sit. Nam cuncta quæ agis, optima sunt. Siue igitur largiaris, siue auferas, equè mihi gratum est.

D. Vide

Matth. 26.

D. Vide ne idem tibi vsu veniat, quod Dicitur Petro, qui & ipse grandi erat fiducia & magnanimitate præditus, sed vbi periculum imminere sensit, animus ei in pedes decidit.

H. Equidem mi Domine, totum me tua benignitati & misericordiae permitto.

Prosequitur quæ de nona rupis incolis dicitur instituat.

CAPVT XXXIII.

Agè nunc rupes omnes & rete illud, quod per totum orbem expansum est, respice. Adspexit homo sub rete, viditque duos versari homines, quorum alter totus instar angeli lucidus & elegans, alter totus obscurus & ater perinde vt dæmon, præterquam hominis gerebat speciem, videbatur. H. Mi Domine, quinam sunt homines isti? D. Is qui sub rete graditur, haud secus quam diabolus niger, quandoque huius rupis habitator fuit, sed inde proiectus est, sicut Lucifer. Quamnamque sui complacentia titillari coepit, atque ex ea complacentia multa cum hominibus colloquia miscuit, & aliquid esse & haberi voluit ex seipso. At nunc omnium quos orbis habet, spurcissimus est. Siquidem ea quæ docet, erroribus & hæresi obnoxia sunt, atque præ cunctis dæmonibus diligentius fugiendus est. Huius sectatores tam multos sub reti degere conspexit homo iste, vt eum ex animo miseresceret. In namque Christianorum omnium perniciosissimi sunt.

Christianorum
omnium pernicio-
sissimi
qui

H. Qua